

**КОРЧАК ПІШЛА.
ЧИ ЗАЛИШИТЬСЯ
ХОЛОДНИЦЬКИЙ?**

стор 2

**ФІЛЬКИНА ГРАМОТА
У ТАРИФНІЙ
СПРАВІ**

стор 5

**ЧЕМОДАН,
ВОКЗАЛ,
РОСІЯ**

стор 6

ДОНБАС: ЕКОЛОГІЧНА БОМБА УПОВІЛЬНЕНОЇ ДІЇ

Росія, вдершись у нашу країну й посадивши владарювати на окупованих територіях «ефективних управлінців», по суті, відкрила скриньку Пандори. Сьогодні регіон, у якому щодня вибухають снаряди, стоїть на порозі екологічної катастрофи, яка може статися в будь-яку мить і зачепить не тільки так звані «Л/ДНР». Україна здатна досить швидко й ефективно вилікувати Донбас і від міазмів сепаратизму, і від вигаданої мовної проблеми, очистивши шахтарські землі від російських найманців. А ось на те, щоб «розмінувати» екологічну бомбу уповільненої дії, підуть довгі роки й значні суми.

Війна ні для кого не минає безслідно. І хоча час приглушує спогляди й затягує рани, оговтуватися від неї дуже важко. Це стосується не тільки людей, а й землі, на якій велися бої. За словами **голови правозахисної організації «Екологія — Право — Людина» Олексія ВАСИЛЮКА**, для подолання екологічних наслідків війни потрібно буде багато десятиліть. По-перше, застосування артилерійської зброї змінило ландшафт. Згідно з даними NASA, на які в своїх дослідженнях спираються екологи, смуга кар'єрів, що простягається від Брянки до Краснодона, почала розширюватися. З початку війни зафіксовано близько семи тисяч пожеж на природних територіях. По суті, там вигоріла чверть лісів. І якщо степова зона після на-

вали вогню легко відновлюється, то з випаленими й вирубаними лісами справи йдуть гірше. Боєприпаси становлять окрему загрозу для екології. Олексій Василюк пояснив, що після кожного вибуху снаряда в ґрунті залишаються важкі метали й ряд інших хімічних елементів. Наприклад, один снаряд, випущений із бойової машини «Град», залишає в ґрунті близько 0,5 кг сірки, яка при контакті з водою утворює сірчану кислоту. Втім, будь-який калібр завдає шкоди довкіллю. Експерт нагадав про те, що після війни в Югославії понад 3 млн га земель сільгосппризначення припинили обробляти через забруднення ґрунту продуктами вибухів боєприпасів. Донбас є промисловим регіоном. Токсичні відходи хімічних і

металургійних підприємств, зосереджених у ньому, також загрожують екосистемі. Адже, попри хвацькі реляції вождів недореспублік про зростання економіки регіону під їхнім чуйним керівництвом, пересічні громадяни говорять про зворотне. Мовляв, обладнання або ріжеться на металобрухт, або просто вивозиться в РФ після візиту на підприємство російських кураторів. Тому можна сміливо припускати, що належним зберіганням та утилізацією небезпечних відходів там точно не переймаються. «Оцінити масштаби екологічної загрози непросто у зв'язку з тим, що в нас немає доступу на окуповані території», — додав Олексій Василюк.

(Закінчення на стор. 4)

ВСЕУКРАЇНСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: **GAZETA.VV.COM**

**Рекомендована ціна
3 грн 50 коп.**

Відсутність реформ безвізом не прикриєш

Петро Порошенко стрімко втрачає довіру українців: сьогодні за нього готові проголосувати лише 9,8% виборців. Звертає на себе увагу градація: в 2014 році він виграв президентські вибори в один тур, а згідно з нинішніми настроями може не потрапити навіть у другий. Тож політтехнологам Порошенка потрібно терміново щось робити. І вони роблять. Ось тільки що?

Порошенко дуже любить їздити регіонами й по-кучмівськи відкривати дороги-школи. Президент-хазяїн! До слова, нещодавно він побував на відкритті дитячого садка в Рівненській області, де традиційно виступив, розповівши малюкам... про безвіз із Катаром (в Доху буде по два рейси на день), про спрощення візового режиму з Кувейтом... Мовляв, все це чудово. А ще пообіцяв дешеві авіаквитки.

Крім того, президент пояснив дітям, що їхній садок побудували виключно завдяки успішному впровадженню реформи з децентралізації. Ну і, звичайно ж, не забув похвалитися класними дорогами, які зараз будують.

Ось про що думають його політтехнологи й спічрайтери? У дитсадку розповісти про безвіз із Катаром? Серйозно? Ну хоч би пообіцяв малечі дешевих Барбі й свинку Пепп!

Насправді в цій ситуації немає нічого потішного. Виступ президента Порошенка вкотре демонструє, що влада й народ живуть в абсолютно різних світах, які не перетинаються.

Ідемо далі. У 2014 році Порошенко пообіцяв нам безвіз. Довго й нудно тяглася ця історія, і — ура! — здійснилося. Хоча жодного особливого захоплення лібералізація візового режиму не викликала — «кава в Братиславі» багатьом українцям не по кишені.

Але повернімося до обіцянок. Якщо безвіз отримано, то що ж робити далі? Обіцяти членство в ЄС і НАТО! Нещодавне соціолітування групи «Рейтинг» показало, що на референдумі за вступ України до Євросоюзу проголосували б 52% респондентів, а за приєднання до Північноатлантичного альянсу — 43% українців. Ось Порошенко й заявив, що найближчим часом ініціює закріплення в Конституції намірів України щодо членства в ЄС і НАТО. Але президент чомусь забув про те, що вже не раз обіцяв ініціювати референдум із приводу вступу України до НАТО, причому якнайшвидше. Тепер же через фактично підконтрольний парламент він внесе до Основного Закону декларації, замість того щоб сприяти виявленню реальних прагнень українців. Та й зміни ці до Конституції нікого ні до чого не зобов'язують і не прискорять рух України в ЄС і НАТО. Однак з точки зору піару це красиво.

Але обіцяти, схоже, мало. Зараз важливо дискредитувати опонентів. Так, радник президента Юрій Бірюков нещодавно критиків влади — зрадофілів назвав ворогами. Дивна тактика, дивні політтехнологи. Вони справді не розуміють очевидних речей: зараз «жити по-новому» поки що хочуть 9,8% українців. А до 2019 року ця цифра може ще зменшитися. Абсолютно розчарування від «реформ» неможливо перекрити безвізом із Катаром.

Яна ДЖУНГАРОВА

**Корчак пішла.
Чи залишиться Холодницький?**

Ось уже кілька років триває активна боротьба з корупцією. В цьому наша влада із посмішкою на обличчі намагається переконати західних партнерів, які, втім, не сліпі, але все ж наївні. Вони, звісно, сваряться пальчиком, але все одно вірять у наше світле майбутнє. От оптимісти!

Але якщо із самою боротьбою в нас не склалося, то із відволіканням уваги від неї справи йдуть чудово. Та й скандали — наше все! З-поміж младоантикорупціонерів найскандальнішою можна назвати вже экс-главу Національного агентства з питань запобігання корупції (НАЗК) Наталію Корчак. Вона не давала нудьгувати всій країні. То з Мін'юстом і навіть самим прем'єром конфліктувала, то премії собі виписувала такі, що в більшості українців очі вилазили з орбіт... Ну і як вишенька на торті — звинувачення Корчак із боку її підлеглої Ганни Соломатіної в корупції і в тому, що та працювала на Адміністрацію президента.

Але, схоже, все це вже в минулому. Термін повноважень Наталії Корчак завершився, і вона пішла з посади (хоча в НАЗК працювати залишається) щаслива й навіть задоволена плодами своєї діяльності. Тепер у НАЗК новий керівник — Олександр Мангул.

Оскільки Корчак уже не в центрі уваги, всі пильно стежать, чим закінчиться скандал, який вибухнув навколо керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури (САП) Назара Холодницького. То в ЗМІ напишуть, мовляв, у зв'язку зі станом здоров'я він готовий залишити свій пост, то повідомлять, що ГПУ спільно з НАБУ встановили прослуховування в його кабінеті... Це наче справжній детектив, і розв'язка не за горами...

Експерти розповіли «ВВ», чого чекати від нового голови НАЗК, а також про те, чи можлива відставка керівника САП і кому вона вигідна.

РЕФОРМА ПРОВАЛИЛАСЯ, НІЧОГО НЕ ЗМІНІТЬСЯ

Директор Українського інституту аналізу та менеджменту політики Руслан БОРТНИК впевнений, що нічого в роботі НАЗК у зв'язку із призначенням нового очільника не зміниться.

«Людину Яценюка поміняли на людину Порошенка. Нагадаю, новий керівник НАЗК Олександр Мангул свого часу працював із Порошенком в Мін'економіки. Оце така відбулася рокировка. Здебільшого нічого не зміниться. НАЗК як не функціонувало в частині реалізації повноцінної реформи електронного декларування, так і не функціонуватиме. Система не працює, реформа провалилася».

Ту децимію декларацій, яку все ж перевірили, ніхто не моніторив на предмет відповідності способу життя. Також не розбиралися в тому, звідки задекларовані багатства...

Нацагентство перетворилося, по суті, на структуру з легалізації незаконних доходів чиновників. Адже за два роки на всі антикорупційні органи з держбюджету було спрямовано 2,5 млрд грн. Тож з точки зору бізнесу Нацагентство — збиткове підприємство, і його потрібно або закрити, або змінити весь менеджмент», — зазначає політолог.

На думку Руслана Бортника, напередодні виборів на нас чекає багато скандалів: за допомогою НАЗК кошмаритимуть політичних опонентів і бізнес. Також неодмінно продовжиться протистояння між НАЗК і НАБУ. Водночас експерт нагадує, що досі не розглянуті заяви Ганни Соломатіної, керівника одного з департаментів НАЗК, яка звинуватила Корчак у виконанні замовлень Банкової.

«Що відбувається в ситуації з Холодницьким? Тут є кілька аспектів. По-перше, він не людина Луценка. Нагадаю, що Назара Холодницького призначав ще генпрокурор Віктор Шокін. По-друге, його кандидатура була узгоджена із західними партнерами. По-третє, не треба забувати, що в Україні незабаром вибори, а САП є таким собі намордником для НАБУ. Виходить, що той, хто контролює Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру, контролює кожний пчих На-

ціонального антикорупційного бюро. Без санкцій САП слідчі НАБУ нічого не можуть зробити».

Якщо в цей складний і вибухонебезпечний передвиборчий період НАБУ наслідатимуться зайнятися представниками влади, це буде дуже потужний удар. Тому й поставлено мету змінити Холодницького на когось лояльнішого до Луценка й Порошенка. Звідси й інформаційна кампанія із безліччю вкидів. Але поки вона не дала ефекту, а значить, варто очікувати кіно або аудіо з Холодницьким, де він постане в непривабливому світлі. Існує, звісно, вірогідність, що керівник САП домовиться із владою, але мені здається, що часу на це вже немає. Оцінюю ймовірність його відставки навесні або влітку в 60%», — запевнив експерт.

КОНФЛІКТНИЙ ТРИКУТНИК

Кандидат політичних наук, політолог Олексій ЯКУБІН також схиляється до думки, що робота з перевірки е-деклараций у НАЗК після зміни керівництва не закипить.

«Корчак справді пішла задоволено, але токсична. І наша влада зараз буде перед Заходом вихвалитися, мовляв, провели рокировку й тепер все буде добре. Але я в це, чесно кажучи, не вірю. Олександр Мангул орієнтований на Банкову. Він просто елемент системи. До речі, думаю, що його обрання стало такою собі ротацією між БПП і «Народним фронтом»...

Раніше робота НАЗК нагадувала італійський страйк. Було зроблено все для того, щоб такий прогресивний інструмент, як е-декларування, не працював. А точніше, не зміг зачепити наближених до Банкової, саму владу й кістяк так званої коаліції. І надалі курс не зміниться. Та й скандалів менше не стане, адже нинішній рік — передвиборний. До слова, в Мангула може виникнути реальний конфлікт із Мін'юстом, якщо відносини між БПП і «НФ» учергове дійдуть точки кипіння. Всі ми пам'ятаємо, як Наталія Корчак конфліктувала з прем'єром Гройсманом та міністром юстиції Петренком. Але це була гра, яка повинна була створити видимість того, що НАЗК — незалежний орган. Зараз же все може бути серйозно», — прогнозує політолог.

Водночас Олексій Якубін вважає, що ситуація навколо Назара Холодницького — наслідок конфлікту між НАБУ і САП.

«У Нацбюро вважають, що Холодницький орієнтований на Банкову, тому є намір його змістити або збити лояльнішим. Ось на нього й збирають матеріали. Але насправді це конфліктний трикутник, і не варто забувати про ГПУ. Луценко дуже хотів би, аби Холодницький прислухався до побажань не тільки з Банкової, а й з Різницької. Ну а зараз, на мою думку, Холодницький все ж намагається вирішити своє питання і домовитися з головою НАБУ Ситником. Тож найближчим часом ми побачимо розв'язку», — підсумував експерт.

Анна СПІВАК

«РАНІШЕ РОБОТА НАЗК НАГАДУВАЛА ІТАЛІЙСЬКИЙ СТРАЙК. БУЛО ЗРОБЛЕНО ВСЕ ДЛЯ ТОГО, ЩОБ ТАКИЙ ПРОГРЕСИВНИЙ ІНСТРУМЕНТ, ЯК Е-ДЕКЛАРУВАННЯ, НЕ ЗАПРАЦЮВАВ. А ТОЧНІШЕ, НЕ ЗМІГ ЗАЧЕПИТИ НАБЛИЖЕНИХ ДО БАНКОВОЇ, САМУ ВЛАДУ Й КІСТЯК ТАК ЗВАНІ КОАЛІЦІЇ. І НАДАЛІ КУРС НЕ ЗМІНІТЬСЯ. ТА Й СКАНДАЛІВ МЕНШЕ НЕ СТАНЕ З ОГЛЯДУ НА ТЕ, ЩО НИНІШНІЙ РІК — ПЕРЕДВИБОРНИЙ»

Голова партії «Батьківщина» Юлія Тимошенко провела зустріч з парламентською делегацією Соціал-демократичної партії Німеччини (СДПН). Сторони обговорили політичну та соціально-економічну ситуацію в Україні.

Особливу увагу було приділено питанням, пов'язаним зі збройним конфліктом на сході України та анексією Криму, а також проблемам дотримання прав і свобод внутрішньо переміщених осіб і громадян України, які перебувають на окупованій території Донбасу.

Юлія Тимошенко подякувала делегації за візит до нашої країни та за допомогу, яку Німеччина надає Україні щодо відновлення миру на Донбасі.

«Я хочу висловити велику подяку Німеччині за те, що всі роки після Революції Гідності ви співпрацюєте з Україною у всіх важливих для розвитку

Головна перешкода для подолання корупції — відсутність політичної волі у влади

нашої держави напрямках. У найважчий час, коли розпочався конфлікт на сході України, ваша країна одразу стала на наш захист. Ми це дуже цінуємо», — сказала вона.

Зі свого боку депутат Бундестагу, заступник голови комітету у закордонних справах Нільс Шмід зазначив: «Для нас було дуже важливо швидко ознайомитися із ситуацією в Україні і побачити все, що відбувається у вашій державі, на власні очі».

Лідер «Батьківщини» висловила сподівання, що «спільними зусиллями разом з європейською спільнотою та лідерами Німеччини в Україні буде відновлено мир».

«Я хочу подякувати усім країнам Європи та зокрема Німеччині за впровадження санкцій проти Росії. Не можна робити вигляд, що нічого не відбувається, коли в центрі Європи вирує війна», — наголосила політик.

Водночас Нільс Шмід відповів: «Ми чітко прописали у коаліційній угоді, що ми підтримуватимемо Україну та допомагатимемо їй».

Депутат Бундестагу, член комітету з питань оборони Земтє Мьоллер додав, що вони «завжди стоять на боці України і вже неодноразово це підтверджували».

Під час зустрічі також йшлося про боротьбу з корупцією в Україні. Члени делегації СДПН заявили, що вони

уважно спостерігають за цим процесом та занепокоєні ситуацією із затягуванням створення Антикорупційного суду в Україні.

Юлія Тимошенко наголосила, що партія «Батьківщина» разом із громадянським суспільством роблять усе можливе для подолання корупції в Україні, але головною перешкодою на цьому шляху є відсутність політичної волі у вищого керівництва держави.

Фото Олександра ПРОКОПЕНКА

ПАРТІЯ «БАТЬКІВЩИНА» РАЗОМ ІЗ ГРОМАДЯНСЬКИМ СУСПІЛЬСТВОМ РОБЛЯТЬ УСЕ МОЖЛИВЕ ДЛЯ ПОДОЛАННЯ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Іван КРУЛЬКО: «Миру не буде, доки влада зароблятиме на війні»

агресія з боку РФ», — констатував він.

До того ж, за словами політика, насправді українці вже зрозуміли, що теза «за два тижні я припиню війну на Донбасі» виявилась передвиборчим популістським гаслом.

Окрім того, парламентарій нагадав: за даними Держстату та Нацбанку, за 2017 рік товарообіг між Україною і Росією зріс на 28%, а між Україною й ЄС — на 27%.

«Миротворча місія, яку підтримує «Батьківщина», має виконати ключове завдання — не допускати поставок зброї, військової техніки та живої сили з РФ через російсько-український кордон на територію України. Якщо припиниться це постачання, включно із живою силою, на Донбасі настане мир, і можна буде відновити територіальну цілісність України», — переконаний Іван Крулько.

Важливим питанням, на думку народного депутата від

«Батьківщини», є місце розташування місії.

«Найгірший варіант, якщо миротворчий контингент, за планом Путіна, буде розміщений у зоні розмежування. Це заморозить конфлікт. Другий варіант, коли миротворча місія діятиме на всій території, включно із кордоном між Україною та Росією, — прийнятний. Ключовий момент — це те, що завдяки міжнародному контингенту ми перекриємо кордон і сюди не потраплятиме додаткова зброя і жива сила з РФ», — зазначив Іван Крулько.

Він також припустив, що Путін усіляко опиратиметься приходу миротворців з країн — членів НАТО: «Це страшна історія для Росії, мовляв, «чревик» НАТО на Донбасі».

Водночас заступник голови партії переконаний, що до місії можуть долучитися країни, які не є членами НАТО, наприклад, Фінляндія, Швеція та Грузія.

ПАРЄ розгляне питання відповідальності політиків, які користуються офшорами

Парламентська асамблея Ради Європи розгляне питання відповідальності політиків, які застосовують офшорні схеми у своїй діяльності.

Як повідомив ініціатор проекту, член постійної делегації України в ПАРЄ, народний депутат від «Батьківщини» Сергій Власенко, пропозиція розробити таку доповідь отримала позитивний висновок бюро ПАРЄ.

За процедурою Парламентської асамблеї, на найближчому засіданні її юридичного комітету у квітні цього року буде обраний доповідач у справі, який і готуватиме проект резолюції.

«Після оприлюднення так званих «панамських» та «райських» паперів став очевидним масштаб проблеми застосування офшорних

рахунків. Світ отримав документальні підтвердження того, що багато політиків уникають сплати податків у своїх рідних країнах, ховаючи статки та прибутки в офшорах. Це дискредитує політичні системи різних держав. Саме тому я ініціював розробку і затвердження відповідної резолюції ПАРЄ», — заявив політик.

Він повідомив, що отримав порядок денний засідання юридичного комітету ПАРЄ, в якому вказане відповідне питання.

За словами Сергія Власенка, при підготовці резолюції вивчатимуться приклади з різних країн Європи та світу, зокрема з України.

За результатами доповіді ПАРЄ ухвалить рекомендації щодо відповідальності політиків, які застосовують офшорні схеми.

Сторінку підготувала Інна ТЕСЛЕНКО

ДОНБАС: екологічна бомба уповільненої дії

(Закінчення.
Початок на стор. 1)

Навряд чи хтось уявляє собі Донбас без вуглевидобувних підприємств. Однак шахти, що дають гірникам гроші на прожиття, водночас є їхніми вбивцями. На жаль, проблема не тільки в обваленні породи або викидах метану під землю. «Ефективні управлінці» квазітворень, які прагнуть лише особистого збагачення, під керівництвом кремлівських кураторів затоплюють шахти. Але чи дотримуються вони при цьому всіх правил?

Так, «велемудре» керівництво «всєя ДеНеєРії», почувавши потилицю, заявило про план затоплення з 14 квітня сумнозвісної шахти імені Юних комунарів («Юнком») у Єнакієвому, де в 1979 році було здійснено ядерний вибух, у результаті якого під землею утворився так званий об'єкт «Кліваж» — капсула з радіоактивними речовинами. Саме тому після закриття «Юнком» в 2002 році шахту не затопили, а продовжували відкачувати ґрунтові води. Зараз же терористи мають намір припинити відкачування вод, що може спричинити розмивання капсули й витік радіоактивних відходів.

Олексій Василюк нагадав, що подібні новини з окупованих територій надходять останніх три роки із завидною регулярністю. Він не виключає, що нова інформаційна хвиля, пущена бойовиками, — піар-хід із метою нагадати про себе й заразом спробувати виканючити в міжнародних організацій гроші нібито на підтримання шахти.

«Якщо міжнародні партнери передадуть кошти керівникам квазітворень, це опосередковано означатиме визнання їх окремою державою», — вважає експерт

У свою чергу голова Незалежної профспілки гірників України Михайло ВОЛИНЕЦЬ розповів «ВВ» про те, що зараз рівень шахтних вод на «Юнкомі» досягає 400 метрів. Це означає, що в них є вихід через балки.

«Тим не менш рівень вод гарантовано підійматиметься до поверхні. І ця

територія просто перетвориться на болото», — підкреслив він.

Експерт додав, що ближче до поверхні розташований кристалічний щит, який також має сильний радіоактивний фон.

«Якщо брудні, сильно замінералізовані підземні води, що формуються на глибині 1000 і більше метрів, піднімуться до щита, радіоактивні речовини з нього вимиватимуться в Сіверський Донець, який є головним джерелом питної води на Донбасі. З цієї річки Попаснянська фільтрувальна станція бере воду, яку згодом використовують жителі як окупованих (місто Алчевськ Луганської області), так і підконтрольних Україні територій», — зазначив Михайло Волинець.

Він уточнив, що шахтні води, дребуючи, долають сотні кілометрів під землею, отруюючи ґрунтові води, їхній

«Води проникали через тріщини, що призвело до затоплення всіх шахт об'єднання «Стахановвугілля». За півроку води вийшли на поверхню, затопили десятки гектарів землі, десятки багатопверхівок, вулиці в приватному секторі. Була велика біда», — згадує експерт.

З останніх прикладів — події на шахті «Голубовська» в Луганській області. Через те, що бойовики перестали відкачувати воду з головного водозбірника, вона пішла на шахту «Першотравнева» на окупованій території і врешті прийшла на шахту «Золоте», що розташована в підконтрольній Україні частині Донбасу.

«І зараз держава виділяє гроші на будівництво центрального водовідливу, щоб не сталося подальшого затоплення ще трьох шахт у районах Луганської області», — додав Михайло Волинець.

**ОДИН СНАРЯД, ВИПУЩЕНИЙ ІЗ БОЙОВОЇ
МАШИНИ «ГРАД», ЗАЛИШАЄ В ҐРУНТІ
БЛИЗЬКО 0,5 КГ СІРКИ, ЯКА ПРИ КОНТАКТІ
З ВОДОЮ УТВОРЮЄ СІРЧАНУ КИСЛОТУ**

питний шар, а також ґрунти сільгоспугідь і лісів.

«Такою водою будуть отруєні й Дон, і Приазов'я. Тобто жити в регіоні буде, м'яко кажучи, некомфортно», — додав голова профспілки гірників.

За його словами, небезпека підйому рівня підземних вод полягає ще й у тому, що вони витискають метан, який, потрапляючи в підвали й на перші поверхи будівель, може вибухнути. Наприклад, у місті Стаханові в середині 1990-х — на початку 2000-х було зафіксовано понад 30 таких випадків.

Михайло Волинець підкреслив, що затоплення шахт на непідконтрольних територіях позначиться і на українських вуглевидобувних підприємствах. Як приклад він навів безвідповідальне затоплення шахти в Стаханові, яке сталося в 90-х роках минулого століття.

Експерт звернув увагу на те, що окупаційна влада не вживає заходів із гасіння териконів. У цій породі багато сірки, яка потрапляє в повітря й згодом у вигляді кислотних дощів опускається на землю. На непідконтрольній Україні території також процвітають копанки, що сприяє просіданню гірської породи.

На його думку, Україні слід попросити місію ОБСЄ, що має доступ на окуповані території, вивчати екологічну ситуацію в районі Горлівки — Єнакієва, де є ряд шахт, у варварський спосіб закритих у 1990-ті роки.

Михайло Волинець упевнений, що якщо не вживати жодних заходів щодо запобігання екологічній катастрофі, Донбас перетвориться на мертву зону. І на те, щоб природа відновила баланс, підуть сотні років.

Олена САФОНОВА

ДУМКА ЕКСПЕРТА

**Україні слід
наполягати на введенні
на Донбас не тільки
миротворчої,
а й еколого-
моніторингової місії**

Олег СААКЯН,
голова Єдиного
координаційного
центру «Донбас»:

«Еколого-техногенна ситуація на Донбасі є досить складною. На сході країни сконцентровані хімічні, металургійні підприємства, а також об'єкти підвищеної небезпеки, такі як, наприклад, аміакопровід. Шахти також становлять загрозу, особливо ті, в яких здійснювалися ядерні випробування або захоронення відпрацьованого ракетного палива. Тому питання екологічного статусу для Донбасу стоїть українською гостро.

Не виключено, що внаслідок екологічної катастрофи на величезних територіях поки ще окупованих частин Донецької та Луганської областей просто буде неможливо жити. Відповідно, Україні слід вже сьогодні готуватися до різних варіантів розвитку подій на Донбасі.

Тобто вже зараз ми мусимо підготувати проекти, розрахунки й варіанти реагування на еколого-техногенні події, починаючи від м'яких сценаріїв і закінчуючи відбиттям найбільш серйозних загроз. З огляду на взаємопов'язаність тих самих шахт, варто подумати, які проекти можна реалізувати вже сьогодні на підконтрольних Україні прифронтових територіях.

Крім того, Україні потрібно активізуватися на дипломатичній ниві. Всі розуміють, що врегулювання конфлікту на сході країни можливе або дипломатичним, або військовим шляхом. Але також є екологічна частина, яку не можна винести за дужки. І коли ми наполягаємо на введенні миротворчої місії на Донбас, ми також повинні говорити про введення еколого-моніторингової місії з метою недопущення там техногенної катастрофи.

Адже якщо вона відбудеться, то зачепить не тільки окуповані території, а й всю акваторію Азовського моря. А це зовсім інший виклик, тому що на Донбасі може статися техногенна катастрофа масштабу кількох Чорнобилів.

Отже, вже зараз ми маємо працювати над тим, щоб у західних партнерів і всієї світової спільноти склалося розуміння необхідності створення спеціального фонду, який займатиметься вивченням екологічних проблем регіону, а після деокупації — й питаннями запобігання техногенним катастрофам».

Розгляд справи за позовом лідера ВО «Батьківщина» Юлії Тимошенко проти Кабміну через рік зволікань, схоже, зрушить із мертвої точки. У лютому минулого року Окружний адміністративний суд задовольнив клопотання представників уряду про проведення економічної експертизи обґрунтування ціни на газ для населення й підприємств ТКЕ на рівні 6879 гривень за тисячу кубометрів, яка була встановлена відповідно до постанови КМУ №315. По суті, чиновники просили перевірити свої ж дії. Подібні паси, хоча й суперечать здоровому глузду, зате ефективно затягують судовий процес. І ось експертиза готова...

Фількина грамота в тарифній тяжбі

Фото Олександра ПРОКОПЕНКА

Чи варто було сумніватися, що експертиза, під якою підписалися семеро фахівців, визнає вартість газу, встановлену Кабміном, економічно обґрунтованою? Однак навіть побіжний погляд на цей документ змушує експертів дивуватися.

Екс-міністр ЖКГ Олексій КУЧЕРЕНКО в коментарі «ВВ» зазначив, що експертиза, покликана з'ясувати, чи є встановлена Кабміном Гройсмана ціна на газ економічно обґрунтованою, мала б ґрунтуватися щонайменше на вивченні калькуляцій, фінансових і бухгалтерських документів. Однак експертам ні Кабмін, ні суд не надав необхідних документів. Відтак незрозуміло, на підставі чого вони зробили висновок.

«У висновку вони згадують прив'язку вартості блакитного палива до імпортного паритету, який елементарно не відповідає критерію економічно обґрунтованої ціни», — додав він.

Але й цього не було зроблено, тому що не було представлено ні математичних, ні інших даних, на підставі яких Кабмін встановив вартість газу. До слова, ці дані не зміг отримати навіть суд, який розглядає цю справу, — розповів він «ВВ».

«Гранична роздрібна ціна на природний газ для побутових потреб споживачів у розмірі 6879 грн за 1 куб. м, визначена підпунктом 3 пункту 2 постанови Кабінету міністрів України від 27.04.2016 №315, є економічно обґрунтованою, в тому числі в розумінні вимог ч. 2 статті 12 Закону України «Про ціни й ціноутворення» від 21.06.2012 №5007-VI і п. 6 статті 4 Закону України «Про ринок природного газу» від 09.04.2015 №329-VIII», — йдеться в тексті експертизи.

Гаврилечко наголосив, що не існує методів ціноутворення в розумінні вимог частини другої статті 12 закону про ціноутворення.

Однак і це не все. Експертиза визнала ціну на газ економічно обґрунтованою, тому що вона нібито є елементом заходів, спрямованих на реалізацію положень Стратегії сталого розвитку «Україна-2020», покриття дефіциту НАК «Нафтогаз України» і розширення власних джерел фінансування діяльності ПАТ «Укргазвидобування». Як то кажуть, німа сцена... Логіка пішла й повернутися не обіцяла...

Юрій Гаврилечко з обуренням підкреслює, що ціна на газ априорі не може бути елементом стратегії розвитку. Також незрозуміло, яке відношення встановлена вартість блакитного палива має до ліквідації дефіциту НАК?

«Експерти чомусь вирішили, що споживачі повинні покривати борги компанії-прокладки, яка нічого сама не видобуває. Хоча істинна логіка встановлення такої високої ціни на газ для населення, яку озвучував уряд, — це збільшення видобутку власного ресурсу. Але «Укргазвидобування» не демонструє активного нарощування видобутку українського газу. Навіть віце-прем'єр Кістюн під час «круглого столу» визнав, що незважаючи на те, що ця компанія працює з рентабельністю в 250%, із належних 30 млрд грн інвестпрограми освоїли лише 9 млрд грн. Це говорить про неефективну роботу ПАТ і про маніпуляції з цифрами. Тому Гройсман може далі розповідати казки про те, як у 2020-му Україна перетвориться на експортера газу. Цього, на жаль, не відбудеться», — додав він.

Експерти підкреслюють, що більше року було витрачено на експертизу, яка не є експертизою за своєю суттю. І весь цей час українці платили за газ захмарну ціну. Тепер, коли прем'єр вдає з себе головного борця з МВФ, щоб нібито знову не підвищувати вартість блакитного палива, його акторська гра не викликає довіри.

За словами Юрія Гаврилечка, представники позивача в суді легко розіб'ють у пух і прах результати цієї експертизи.

У свою чергу Олексій Кучеренко вважає, що наявність навіть такого папірця, який можна сміливо назвати фількиною грамотою, означає, що судовий процес у тарифній тяжбі розморожується. І цілком імовірно, що вже навесні відбудеться перше після затяжної перерви засідання.

Олекса ГОНСЬКИЙ

Gaswagen від фрау канцлера

Розхоже російське прислів'я «Дружба дружбою, а куриво нарізно» якнайкраще описує поведінку ФРН відносно України. Здавалося б, Німеччина — нам друг і захисник від російської агресії. Однак ніщо не заважає цій державі остаточно схвалити будівництво «Північного потоку — 2», проекту, який може поставити хрест на майбутньому України як транзитера.

Нагадаємо: федеральне відомство з питань судноплавства й гідрографії ФРН (BSH) видало дозвіл на будівництво та експлуатацію трубопроводу «Північний потік — 2» у винятковій економічній зоні Німеччини в Балтійському морі. Йдеться про прокладання труб морським дном на ділянці протяжністю 31 км. З огляду на те, що раніше гірське відомство німецького міста Штральзунд дало свою позитивну відповідь, на території Німеччини вже ніщо не може перешкодити росіянам здійснити свої плани.

У «Нафтогазі» дане рішення назвали неприємним, але прогнозованим. І найкращим методом боротьби проти російського трубопроводу дном Балтики в НАК вважають завершення реформи газового ринку. А оскільки в Україні реформи неодмінно спотворюються на користь зацікавлених осіб, можна припустити, що «Північний потік — 2» вони не зупинять.

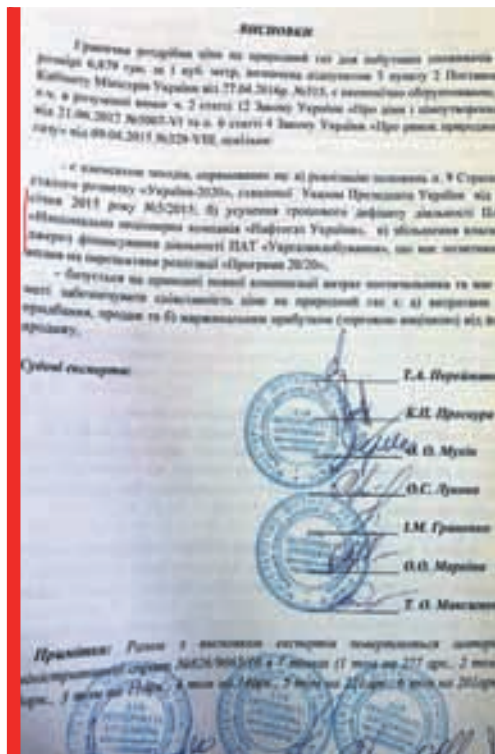
Тому є сподівання лише на те, що закордон нам допоможе. По-перше, дозвільні документи на будівництво російського газопроводу повинні ще видати Фінляндія, Швеція і Данія, вздовж яких буде прокладено маршрут. І Стокгольм із Копенгагеном можуть створити Росії ряд проблем. Особливо з огляду на те, що в тій же Данії парламент прийняв закон, що дозволяє заборонити будівництво газопроводу з міркувань безпеки.

Ще однією перепоною на шляху «Північного потоку — 2» може стати рішення комітету Європарламенту, який схвалив поправку до газової директиви, згідно з якою Третій енергопакет поширюватиметься і на підводні газопроводи. Гіпотетично, якщо це рішення підтримає Європада, на цьому проєкті можна буде поставити хрест. Адже в такому разі російською трубою має йти не тільки «газпромівське» блакитне паливо, а й ресурси інших постачальників. А це практично неможливо, тому що трубу планують пустити з РФ до Німеччини. І врізатися в неї вже точно не вийде. Втім, на папері можна намалювати все що завгодно...

В Україні є підтримка з боку східноєвропейських держав. Однак, як ми вже бачимо, до їхнього голосу Німеччина (та й інші учасники такої вигідної оборудки) не дуже прислухається. Тому головним козирем у протидії будівництву газової труби дном Балтики в цій грі можуть бути Штати. США мають усі можливості для посилення своєї політики щодо європейських компаній, які беруть участь у будівництві «Північного потоку — 2». Тим більше, що і підписаний Трампом закон «Про протидію противникам Америки за допомогою санкцій» є, і в Сенаті очікується прийняття ще одного документа, від якого любителям російського газу буде несолодко.

Аріна МАРТОВА

ЕКСПЕРТИЗА ВИЗНАЛА ЦІНУ НА ГАЗ ЕКОНОМІЧНО ОБґРУНТОВАНОЮ, ТОМУ ЩО ВОНА НІБИТО Є ЕЛЕМЕНТОМ ЗАХОДІВ, СПРЯМОВАНИХ НА РЕАЛІЗАЦІЮ ПОЛОЖЕНЬ СТРАТЕГІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ «УКРАЇНА-2020», ПОКРИТТЯ ДЕФІЦИТУ НАК «НАФТОГАЗ УКРАЇНИ» І РОЗШИРЕННЯ ВЛАСНИХ ДЖЕРЕЛ ФІНАНСУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПАТ «УКРГАЗВИДОБУВАННЯ»

Експерт Фонду суспільної безпеки Юрій ГАВРИЛЕЧКО також вважає висновки експертизи безпідставними.

«Передусім експертиза повинна була з'ясувати, чи є Кабмін суб'єктом господарської діяльності, який має принципально можливість встановлювати ціну. Але це не було зроблено. Навіть більше, для вивчення економічної обґрунтованості вартості газу потрібно визначити використаний метод ціноутворення і математичну модель.

«Сам по собі закон не встановлює ціну. На підставі нормативних актів можна зробити тільки один висновок: чи є модель ціноутворення, яку виявили ті, хто проводив експертизу, законною або незаконною для конкретного суб'єкта господарської діяльності. Оскільки фахівці не визначили, який метод використовується під час встановлення ціни, посилання на закон є повною дурістю», — пояснює експерт.

Нервово-паралітичний газ «Новачок», яким були отруєні экс-співробітник ГРУ Сергій Скрипаль і його дочка, хоч як би це цинічно не звучало, протверезив Захід. РФ стала токсичною в прямому й переносному значенні цього слова. Тому слідом за Сполученим Королівством близько 30 держав показали на двері росіянам, які шпигували на користь Кремля під дипломатичним прикриттям.

Минулого тижня ряд країн заявили про висилку росдиplomатів на знак солідарності з Великою Британією, яка оголосила 14 березня про видворення 23 співробітників посольства РФ. Найбільше росіяни відправили додому США. Україна показала на двері 13 особам.

НАТО також висилає сімох дипломатів із місії РФ при Альянсі.

«Це дає дуже чіткий сигнал Росії, що за все треба платити», — заявив генсек НАТО Єнс Столтенберг.

ЧЕМОДАН, ВОКЗАЛ, РОСІЯ...

тримуючи видворення, сама до цього не готова начебто через невелику за розмірами дипмісію країни в Москві. Мовляв, будь-яка відповідь могла б фактично припинити дипломатичні відносини, що є неприйнятним.

Хоч як не крути, а «клуб любителів Путіна» виявився занадто малим, тому дипломатичний ляпас від Заходу для

ля та Ю. Скрипаль», — зазначає МЗС Росії в заяві.

Як то кажуть, папір усе стерпить. А небіжчики, ймовірно, в труні перевернулися. Правда, цього ніхто не може побачити. Зате світ укотре отримав змогу перекопатися в нахабстві й цинічності російської влади.

Зрозуміло, що від словоблуддя РФ таки перейде до

І, швидше за все, під дипломатичним плащем у них також будуть погони ГРУ. Відповідно, доведеться з'ясувати, чим дихають уже нові годуванці гнізда Лаврова.

Зараз Велика Британія й США активно обговорюють можливість ліквідації російських шпигунських мереж і розробляють методи протидії таємній діяльності Кремля на території своїх країн. Немає сумнівів, що від слів цієї держави швидко перейдуть до дій. Тому що безпека власного населення для лідерів цих держав важлива не на словах.

Наприклад, Трамп і Мей обговорили раніше включений Конгресом у проект федерального бюджету на 2018 рік закон про співпрацю американських правоохоронних органів із зарубіжними. На ділі цей документ дасть змогу поліції й митним службам США отримувати доступ до електронного листування будь-якої особи, якщо ці дані зберігаються на серверах таких компаній, як Google і

інвесторам непрямо заборонити операції з російськими борговими зобов'язаннями. Штати, в свою чергу, не виключають можливості арешту активів Росії в країні. І це лише початок.

На тлі таких активних дій британського лева й американського орла паси України на вигляд досить мляві. Так, виявивши солідарність із Великою Британією, Київ укотре заручився підтримкою західних партнерів. Природно, Росія спробує відігратися на нашій країні як на найбільш слабкому гравцеві, а отже, робота наших дипломатів сильно ускладниться.

Зараз у МЗС обговорюють денонсацію договору про дружбу з Росією і... підписання нового документа. Через чотири роки війни Україна спромоглася вийти з програми економічного співробітництва з РФ. Однак і цей крок має декларативний характер, адже торговельні відносини України і РФ лише зміцнюються. Подібні напівзаходи свідчать про те, що керівництво нашої країни, на відміну від народу, позбавлене стрижня. На світовій арені це сприймається як безхребетність України. Не можна воювати і водночас торгувати. Не можна підтримувати дипломатичні відносини з агресором. Чим зараз Кремль лякає Україну? Ускладненням переговорного процесу в «нормандському форматі»? Його й так вичерпано. Чим українська влада лякає народ, коли говорить про неможливість закрити всі дипмісії в Росії? Тим, що права наших співгромадян там не будуть захищені? Але невже вони захищені зараз? Адже є безліч прикладів, коли консули місяцями не пускали до українців, які опинилися в російських застінках. Та й, по правді сказати, можливості дипломатів не настільки великі.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ЛЯПАС ВІД ЗАХОДУ ДЛЯ КРЕМЛІВСЬКОГО КАРЛИКА, ЯКИЙ ВИДЕРСЯ НА РОСІЙСЬКИЙ ТРОН ІЩЕ НА ШІСТЬ РОКІВ, ВИЙШОВ ДОВОЛІ ВІДЧУТНИМ

Не залишилися осторонь і країни ЄС, які оголосили персонами нон грата по кілька співробітників дипломатичних місій РФ.

Втім, у цьому питанні Євросоюз не був однастайним. Так, країни, що відомі своєю лояльністю до Кремля, виявляють солідарність із Лондоном не поспішали. Наприклад, в Австрії відмовилися від подібних заходів, щоб «зберегти канали для діалогу з Росією». Таку саму думку висловили Греція й Словенія. Кіпр же продемонстрував дива дипломатії: мовляв, із позицією Британії ми, безумовно, згодні, але наша держава не спроможна вживати заходів проти країн — постійних членів Радбезу.

Серед держав європейського континенту, що не входять до складу ЄС, висилати працівників російської дипмісії не захотіли Боснія й Ватикан. Та ж Сербія, яка не приховує теплих почуттів до Кремля, поспішила запевнити Путіна, що російських дипломатів видворяти не буде. А в Туреччині взагалі заявили, що отруєння Скрипалів стосується тільки Сполученого Королівства та Росії.

Поки не дала остаточної відповіді Болгарія, яка після перших заяв про небажання розлучатися з росдиplomатами викликала в Софію свого посла для консультацій із урядом. Аналогічно вчинила й Мальта, яка, в цілому під-

кремлівського карлика, який видерся на російський трон іще на шість років, доволі відчутний. Зрозуміло, що «Міністерство знущальних справ» на чолі з Лавровим у відповідь на видворення рідних співробітників не придумало нічого кращого, як вибухнути заявою.

«Провокаційний жест горезвісної солідарності з Лондоном цих країн, що пішли на повіді у влади Великої Британії в так званій «справі Скрипалів» і не спромоглися розібратися в обставинах того, що сталося, є продовженням конфронтаційної лінії на ескалацію ситуації», — йдеться в ньому.

Кремлівські вуха від сорому не червоніють. Тому зовсім не дивно, що в іншій заяві російське МЗС, щоб представити Росію жертвою навмисної конфронтації, не виключає, що Скрипалів отруїли англійські спецслужби. Більше того, прозвучало звинувачення в тому, що британська влада не може забезпечити безпеку на своїй території... російським громадянам.

«Кричущими прикладами цього є, зокрема, отруєння колишнього співробітника ФСБ Росії О. Литвиненка, смерть за нез'ясованих обставин російських бізнесменів Б. Патаркацишвілі і О. Перепілічнго, загадкове «самогубство» Б. Березовського і удушення його ділового партнера М. Глушкова і, нарешті, замах на життя і здоров'я С. Скрипа-

дзеркальних дій. Тобто почне висилати дипломатів. Утім, це зовсім не означає повного розриву відносин. Можна згадати хоча б березень 2014 року, коли Україна відкликала з РФ нашого посла Володимира Єльченка у відповідь на анексію Криму й незаконне приєднання півострова до Росії. До слова, Кремль відкликав свого посла Михайла Зурабова 23 лютого того ж року.

ПІСЛЯ ТОГО, ЩО СТАЛОСЯ В СОЛСБЕРІ, СВІТ НАРЕШТІ УСВІДОМИВ РЕАЛЬНУ ЗАГРОЗУ З БОКУ РФ. ЗВІДСИ НАСТІЛЬКИ СИНХРОННІ ДІЇ ДЕРЖАВ

Після отруєння Скрипалів у Великій Британії з України були видворені 13 представників дипмісії РФ, які працювали на російській спецслужбі. У підсумку на території нашої держави залишаться 66 дипломатів із Росії. Тому говорити про замороження відносин із країною-агресором зонайменше некоректно.

Не зосереджуватимемося на тому, чому рішення про видворення російських шпигунів Україна та низка країн ухвалили лише після заяви Сполученого Королівства. Можливо, ці особи були «знайомим злом» і за їхніми діями пильно стежили. Після того як персоні нон грата зі своїми валізами повернуться додому, МЗС Росії має право надіслати нових співробітників посольств.

Facebook. Більш того, інші країни можуть укласти угоду зі Штатами, щоб отримувати дані про іноземців.

Важливо і те, що Захід після того, що сталося в Солсбері, нарешті усвідомив реальну загрозу з боку РФ. Звідси настільки синхронні дії держав. Чудово розуміючи, що іміджевий удар по Путіну на дипломатичній ниві матиме лише короткостроковий ефект, Лондон і Вашингтон мають намір шукати й інші больові місця РФ. Так, у Великій Британії вже перевіряють візи заможних росіян, вивчають їхні операції з нерухомістю і навіть арештовують її. Також Сполучене Королівство готує перекрити російському уряду доступ на європейський борговий ринок, а європейським

Завдяки гвалту навколо отруєння Скрипалів Україна отримала можливість знову заговорити про введення митрофорців на Донбас, а також нагадати про ідею обмежити право вето для постійних членів Радбезу ООН на резолюції, пов'язані з фактами геноциду, військовими злочинами та етнічними чистками. Це цілком реально. Але для того, щоб нас не просто почули, а по-справжньому підтримали, пора навчитися у Великої Британії категоричності. Внаслідок російської агресії загинули десятки тисяч українців. Скільки ще нашій владі треба жертв війни, щоб вона зайняла чітку позицію? Мабуть, це питання риторичне...

Антоніна МІРОШНИЧЕНКО

Кемерово — трагічний сигнал для вертикалі влади

Вибудована Путіним система влади все частіше дає збої. Створена для вирішення великих завдань, вона стає неефективною в надзвичайних ситуаціях.

Роками російська державна система перебудовувалася з вирішення нагальних і внутрішніх проблем на вигадані і зовнішні. Україна, санкції і контрсанкції, Сирія, вибори в США, боротьба за світове лідерство... Влада переконувала нас і саму себе в тому, що саме ці теми і є найактуальнішим порядком денним. Єдиним внутрішнім сюжетом стали перевибори Путіна, під час яких адміністрація президента вирішувала самостійно придумані завдання.

Але зіткнувшись із серйозними викликами всередині країни, такими, як екологічна катастрофа на звалищах Підмосков'я або пожежа в кемеровському торгово-розважальному центрі «Зимова вишня», влада виявила свою нездатність вирішувати такі завдання. А таке-сяке громадянське суспільство примушує її це робити, ну або хоча б поводитись при цьому більш-менш по-людськи.

Володимир Путін, вже знаючи про трагедію, що сталася, уявляючи собі її масштаби, все ж зустрічається з еміром Катару, і лише пізно ввечері в обстановці суворої секретності відправляється до Кемерово. Адже це серйозне питання — справи з Катаром, не кажучи вже про інші проблеми: саме лише видворення російських послів по всьому світу чого варте, а тут якась пожежа, якісь люди. І навіть приїхавши на місце трагедії, російський президент не може перебудуватися на хвилю людяності: «Ми говоримо про демографію... І втрачаємо стільки людей». Тобто люди, виходить, потрібні головним чином для великих проєктів?

У свою чергу місцеве начальство, яке жодним чином фактично, а здебільшого і формально не залежить від довіреного йому населення, набагато частіше дивиться вгору, ніж вниз. На очах відбувається народження нової етики: державники тепер висловлюють співчуття не рідним і близьким жертв, а націо-

нальному лідерові. Ну, а будь-які народні заворушення вже автоматично кваліфікуються як результат диверсії ворогів, зовнішніх і внутрішніх.

Але люди зрозуміли, що у цій, здавалося б, монолітній вертикалі є слабке місце, і його можна використувати. Кожен вищий начальник вважає публічне, вуличне невдоволення проколом начальника нижчого. І перший поспішає з прочуханкою до другого, щоб не отримати самому від власного начальника: «Ей ти, тут сигнали надходять, хто там у тебе під вікнами з плакатом стоїть, очі муляє?». І в цій схемі навіть одиночний пікет може бути засобом тиску на владу.

Влада перестала бути єдиним джерелом громадянської активності, в тому числі і в надзвичайних ситуаціях. Люди ж, навпаки, немов звільнилися від якоїсь багаторічної товстошкірості і досить твердо заявили про свої права: на життя, на здоров'я, на повагу.

Великі трагедії дев'яностих і нульових переживались мовчки з якоюсь апатичним спокоєм, який можна було б сприйняти як байдужість. До катастроф, страшно сказати, звикли. Перелом стався лише на початку нинішнього десятиліття, але коли саме, сказати важко.

Може, коли під час пожеж 2010 року житель Тверської області написав Володимиру Путіну листа «Поверніть ринду!». А той несподівано відповів. Може, в тому ж 2010-му, коли добровольці створили загін «Ліза Алерт» і почали шукати зниклих безвісти. А може, трохи пізніше, коли в 2012 році люди самі збирали і відправляли допомогу постраждалим від страшної повені жителям Кримська. Все це було відповіддю на бездіяльність або неповороткість місцевої, та й не тільки місцевої, влади.

І ось 2018 року ситуація змінилася кардинально. Громадяни, а тут це слово якраз цілком доречно, спокій-

но, але твердо не дають відкласти їхні проблеми кудись на периферію Сирії і Донбасу. Можливо, справа в тому, що в обох випадках постраждали або навіть загинули діти — найдорожче для кожного.

Влада відчула себе безсилою проти мітингу мешканців Кемерово — ані губернатор, ані навіть президент, який, судячи з результатів виборів, користується безмежною любов'ю місцевих жителів, не мали що їм сказати.

Як і не було чого відповісти людям по всій країні, яким невтямки, чому така трагедія не варта оголошення національної жалоби. Показовим є приклад Єкатеринбурга, одного з небагатьох великих міст у Росії, де залишилася хоч і позбавлена реальних повноважень, але все ж таки виборна і дійсно популярна влада: мер Ройзман, не чекаючи відмашки з Кремля, оголосив у місті жалобу ще у вівторок вдень.

Майже по всій країні люди, часто це були місцеві прихильники Навального, оголошували в соцмережах акції пам'яті і призначали місця збору. Лише тоді Путін, втрачаючи ініціативу, дав згоду на жалобу, після чого влада на місцях взялася за організацію скорботи з властивим їй запалом, не забуваючи красуватися перед камерами під час покладання квітів. Те, що сталося в Кемерові, показує, що відбувається з регіоном, де все підпорядковано єдиновладному і незмінному начальнику, який, здається, тільки сам здатен вирішити всі проблеми: мовляв, якщо не він, то хто? Те ж саме рано чи пізно станеться з усією країною, лідер якої впевнено йде слідами Тулєєва. Свого часу трагедія Беслана стала формальним, хоча й не зовсім зрозумілим приводом для скасування губернаторських виборів. Трагедія Кемерово — це страшний, моторошний, але дуже чіткий сигнал, що без повернення до реальної політичної конкуренції подібне обов'язково повторюватиметься.

Олександр ПЛЮЩЕВ
Deutsche Welle, Німеччина

Росія може обійти санкції за допомогою Венесуели

Венесуела могла б допомогти Росії обійти санкції, як свого часу допомогла зробити це Ірану. У той же день, коли Міністерство юстиції США оголосило про затримання іранського бізнесмена за виведення капіталів через Венесуелу за часів Чавеса в порушення міжнародних санкцій, які існували щодо Ірану, журнал «Тайм» опублікував матеріал про те, що Москва зацікавлена у випуску режимом Ніколаса Мадуро криптовалюти Petro, яка могла б допомогти Росії проводити фінансові операції, на які накладено обмеження в рамках міжнародних санкцій.

«Тайм» розповів, що російські бізнесмени виступили радниками Мадуро під час запуску валюти Petro, придуманої венесуельським режимом для пошуку фінансування в обхід санкцій, накладених в минулому році Вашингтоном на придбання боргових цінних паперів Венесуели і її нафтової держкорпорації PDVSA. Адміністрація Трампа розповсюдила цю заборону для американських громадян також на операції з Petro.

Російські джерела, опитані журналом, підтвердили зацікавленість Володимира Путіна у використанні буму криптовалюти у світі, зокрема Petro, щоб підірвати гегемонію долара в міжнародних транзакціях в умовах санкцій, які обмежують фінансові дії деяких російських компаній і банків, пов'язаних з урядом.

В останні роки Росія збільшила фінансову допомогу Венесуелі, особливо через нафтові угоди, які неабияк вигідні для Москви: вони сприяють кращому міжнародному позиціонуванню російської енергетики і збільшують залежність Венесуели від Росії. Такі відносини сприяють фінансовому руху і відкривають двері для використання венесуельського експерименту в здійсненні непрозорих операцій з передачі фінансів в обхід міжнародних санкцій.

Саме це робив й Іран, який до угоди 2015 року відчував сильний міжнародний тиск, підтриманий резолюціями ООН і покликаний завадити цій країні у розвитку ядерного потенціалу. Тісна дружба між президентами Уго Чавесом і Махмудом Ахмадінежадом допомогла створити мережу компаній, щоб у Тегерана не виникало труднощів при отриманні іноземної валюти і здійсненні операцій у доларах. Одним із зареєстрованих випадків стало використання іранських будівельних компаній, найнятих Венесуелою для побудови тисяч одиниць житла, щоб виплатити гроші Ірану в обхід санкцій.

Минулого тижня Міністерство юстиції США порушило справу проти одного з іранських бізнесменів, замішаних у подібних операціях. Алі Садр Хашемі Неджад був заарештований у В'єтнамі за те, що перевів 115 мільйонів доларів з Венесуели в Іран через США. Сім'я Садра контролює іранську компанію Stratus Group, яка отримала контракт на будівництво 7 тисяч будинків у Венесуелі на 476 мільйонів доларів.

Прокуратура округу Манхеттен розпочала слідство у цій справі в 2013 році, але воно було припинено через прагнення адміністрації президента США Барака Обами не зашкодити переговорам з Іраном про стримування ядерної програми. Той факт, що федеральна прокуратура південного округу Нью-Йорка відновила слідство, говорить про те, що адміністрація Трампа найближчим часом може скасувати ядерну угоду, досягнуту з Іраном у липні 2015 року.

Емілі Х. БЛАСКО
ABC.es, Іспанія

ВОЛОДИМИР ПУТІН, ВЖЕ ЗНАЮЧИ ПРО ТРАГЕДІЮ, ЩО СТАЛАСЯ, УЯВЛЯЮЧИ СОБІ ЇЇ МАСШТАБИ, ВСЕ Ж ЗУСТРІЧАЄТЬСЯ З ЕМІРОМ КАТАРУ, І ЛИШЕ ПІЗНО ВВЕЧЕРІ ВІДПРАВЛЯЄТЬСЯ ДО КЕМЕРОВА. АДЖЕ ЦЕ СЕРЬОЗНЕ ПИТАННЯ — СПРАВИ З КАТАРОМ, НЕ КАЖУЧИ ВЖЕ ПРО ІНШІ ПРОБЛЕМИ: САМЕ ЛИШЕ ВИДВОРЕННЯ РОСІЙСЬКИХ ПОСЛІВ ПО ВСЬОМУ СВІТУ ЧОГО ВАРТЕ, А ТУТ ЯКАСЬ ПОЖЕЖА, ЯКІСЬ ЛЮДИ

Ліам Нісон — дивовижний універсальний актор. Він однаково майстерно може зіграти в надзвичайно потужній драмі на кшталт «Списку Шиндлера» і постати в ролі крутого героя бойовика, як у «Заручниці». Для нього немає нездійсненних завдань. Тому його нова робота в трилері «Пасажир» дуже інтригувала. Автори стрічки обіцяли нас здивувати. Та чи змогли?

Страховий агент Майкл (Ліам Нісон) протягом десяти років їздив на роботу однією й тією ж електричкою. Але цього разу поїздка була досить сумною: Майкл тільки-но звільнили, і він не уявляв, як повідомить неприємну новину дружині. Не тільки в Україні, але й у благополучних США немолодому чоловікові не так просто знайти роботу. Тим паче колишньому копу, який десять років тому звільнився зі служби і весь цей час продавав страхові поліси. Втім, виявляється, що звільнення в нинішній ситуації — не найбільша проблема. На Майкла чекає випробування набагато серйозніше...

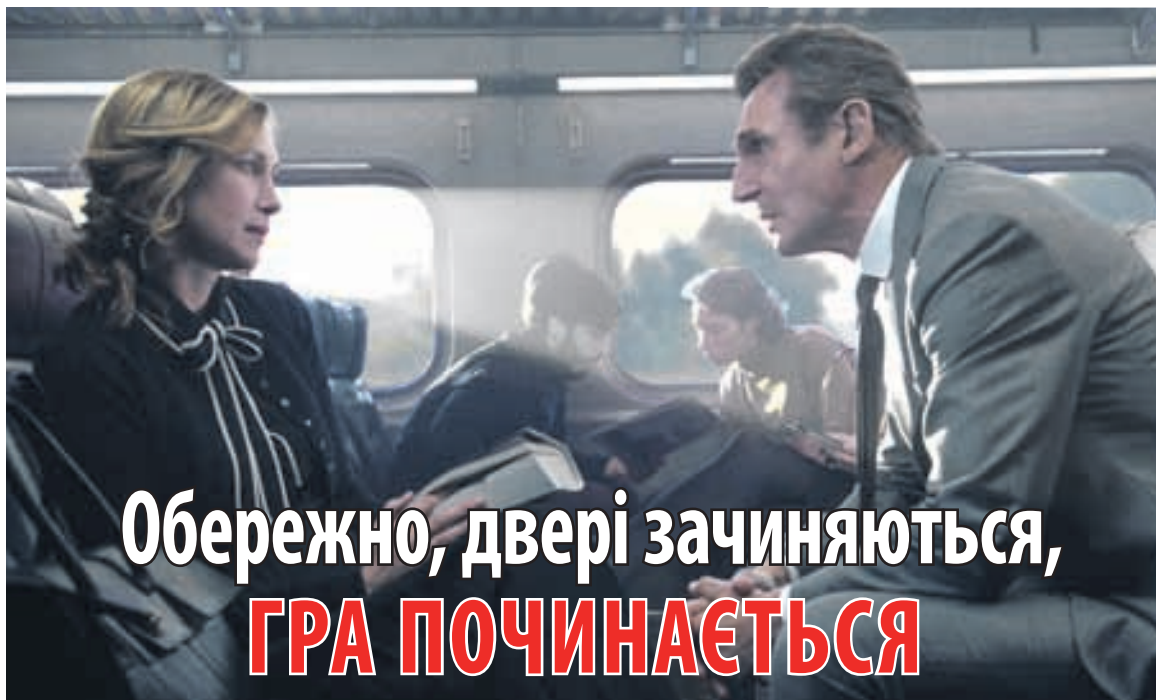
До головного героя підсидає незнайомка (Віра Фарміга). Спочатку ніби жартома вона пропонує Майклу знайти певного пасажера за 75 тисяч доларів. Він сторопив від такої дивної, хоча і вельми щедрої пропозиції, однак не сприйняв її всерйоз. Але коли жінка вийшла на наступній станції, Майкл починає розуміти, що це був зовсім не жарт і що його родина у небезпеці. Тож головному герою потрібно знайти того самого невідомого пасажера, а головне — врятувати життя йому, собі і своїй родині. Й за класикою жанру, все у нього вийде.

Незважаючи на щасливий фінал, особливого задово-

лення від перегляду фільму не відчуваєш. По-перше, фабула тут абсолютно огидна. Образно кажучи, сценаристи замість написати оригінальний сценарій створили таке собі «чудовисько Франкенштейна». Вони немов узяли всі бойовики, в яких коли-небудь знімався сам Нісон, і зіпсували це «щось». За великим рахунком, сюжет фільму «Пасажир» перегукується з «Повітряним маршалом» (в якому теж головну роль виконав Ліам Нісон). Дія відбувається в замкненому просторі (тут поїзд — там літак), головний герой перебуває в депресії, але незважаючи ні на що він все одно всіх рятує. Занадто шаблонно. А знаєте чому? Бо у цих картин один режисер — Жауме

Кольет-Серра. Причому він вже втретє працював із Нісоном... І третій млинець вийшов грудкою. Може, режисер і актор просто набридли один одному?..

Обережно, двері зачиняються, ГРА ПОЧИНАЄТЬСЯ

По-друге, дуже тхне від цієї стрічки 1990-ми. Наприкінці минулого століття в Голлівуді зняли безліч хороших бойовиків. То був період розквіту цього жанру. Але якщо старі фільми дивитися

вгадати, хто в стрічці зрадник і чому незнайомка в поїзді вибрала саме героя Ліама Нісона.

«Обережно, гра починається» — такий офіційний слоган фільму. Але гра досить нудна,

соню дуже подобається різко міняти напрям і ампула. Але цього разу експеримент виявився невдалим. Та й виглядає 65-річний Ліам Нісон у бойовику дещо безглуздо. Актор вже не тягне на роль супергероя, як і «міцний горішок» Брюс Вільс. Час уже трохи подорослішати!

А от чим творці фільму неабияк потішили глядача, так це тим, що запросили у проєкт Віру Фармігу. Та тільки цій чудовій актрисі дали занадто мало екранного часу. І це засмучує.

В цілому після смаку від перегляду картини просто не залишається. А вже через півгодини взагалі забуваєш про фільм. «Пасажир» не розважає, не примушує думати, не викликає абсолютно ніяких емоцій.

ПІСЛЯСМАКУ ВІД ПЕРЕГЛЯДУ ЦІЄЇ КАРТИНИ ПРОСТО НЕ ЗАЛИШАЄТЬСЯ. А ЧЕРЕЗ ПІВГОДИНИ ВЗАГАЛІ ЗАБУВАЄШ ПРО ФІЛЬМ. «ПАСАЖИР» НЕ РОЗВАЖАЄ, НЕ ПРИМУШУЄ ДУМАТИ, НЕ ВИКЛИКАЄ АБСОЛЮТНО НІЯКИХ ЕМОЦІЙ

на одному подихові, настільки все в них органічно, то від «Пасажера» відчутно віє нафталином.

По-третє, навіть не знаючи суті інтриги, можна з легкістю

до того ж кожний хід у ній досить передбачуваний.

Чому оscarоносний актор погодився зіграти в такому пустопорожньому фільмі? Це справжня загадка. Втім, Ні-

До Наталі Портман у Голлівуді особливо трепетне ставлення. Вона — справжня зірка, яка може плюнути на весь маскулт і сміливо експериментувати, знімаючись у незалежному кіно. Втім, якщо раніше ці експерименти були вдалим, то нині з жалем помічаєш, що Портман стала нудною та одноманітною. У цьому ви зможете переконатися, подивившись фільм «Анігіляція», який базується на першій книзі трилогії Southern Reach Джеффа Вандермеєра.

Професор біології Ліна (Наталі Портман) уже рік оплакує свого зниклого безвісти чоловіка Кейна (Оскар Айзек). Його як військового відправили на секретне завдання дванадцять місяців тому, і ніхто не знає, що з ним трапилось. Втім, жінка все ще вірить, що її чоловік живий. Може, він потрапив у полон?..

«Анігіляція»: не страшно, зате нудно

Але одного дня Кейн повертається додому, наче нічого й не сталося. От тільки він нічого не пам'ятає. Невдовзі йому стає зле і його забирає швидка допомога. Дорогою до лікарні карету зупиняють військові й відвозять Кейна з Ліною на секретну базу.

Чоловікові стає все гірше — він практично приречений. Убита горем головна героїня вирішує відправитися туди, де побував її чоловік. Вона неодмінно повинна дізнатися, що насправді з ним сталося.

Ліні розповідають про аномальну зону, яку називають «Мерехтіння»: тут поблизу маяка на узбережжі впав метеорит, після чого і виникло це дивне явище... Безліч експедицій відправили до цього загадкового місця, але крім Кейна ніхто не повернувся. Ліна і ще кілька відчайдушних жінок зважають-

ся на небезпечну подорож. І навіть страх смерті не зупиняє головну героїню...

Гра Наталі Портман просто огидна. Якщо чесно, вже набрид цей надрив, який вона демонструє раз по раз ще з часів «Чорного лебедя». Але якщо в тій психоделічній драмі це було доречно, то нині її кіностраждання вже оскому на-

били. Можливо, якби на головну роль обрали іншу актрису, хай навіть не таку знамениту, то ця історія мала б шанс на успіх...

Загалом картина «Анігіляція» залишає вкрай неприємне враження. Режисер Алекс Гарленд, який зняв досить непоганий фільм «Із машини», а також написав сценарій до стрічок «Пляж» і «28 днів потому», цього разу схибив. Хоча з таким творчим доробком міг би зняти вельми цікаву фантастику — наприклад, щось подібне до фільму «Прибуття» з Емі Адамс. Це дійсно міцна драма і вельми інтригуюча фантастична історія. Додивившись фільм до самого кінця, відкриваєш для себе якісь істини. А от при перегляді «Анігіляції» виникає лише одне питання: коли вже цей жах закінчиться?!

Сторінку підготувала Євгенія ПРОРИВАЙ

Головний редактор — Анна СПІВАК, відповідальний секретар — Олексій СОКУР

Редакція: м. Київ, бул. Лесі Українки, 26
Пишіть на адресу: ТзОВ «Структура ІТ», а/с 155, м. Київ, Україна, 04080

Засновник та видавець: ТзОВ «Структура ІТ»
Тел.: (044) 359-04-54
e-mail: gazetavv@i.ua
Газету надруковано ТзОВ «Мега-Поліграф» 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9
Наклад 10 386 прим.
Передплатні індекси: 23115 (рос.), 49450 (укр.)

При використанні публікацій посилання на газету «ВВ» обов'язкове.
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів несе рекламодавець.